

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA ZACHODNIOPOMORSKIEGO

Szczecin, dnia 11 marca 2015 r.

Poz. 803

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR NK-3.4131.54.2015.AB WOJEWODY ZACHODNIOPOMORSKIEGO

z dnia 6 marca 2015 r.

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2013 r., poz. 594, poz. 645, poz. 1318, z 2014 r., poz. 379, poz. 1072)

stwierdzam nieważność

§ 24 oraz Załącznika Nr 1 w części dotyczącej obszaru oznaczonego symbolem 24ZL(MNI) uchwały Nr V/20/2015 Rady Miejskiej w Drawsku Pomorskim z dnia 29 stycznia 2015 r. w sprawie uchwalenia zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gminy Drawsko Pomorskie.

Uzasadnienie

W dniu 29 stycznia 2015 r. Rada Miejska w Drawsku Pomorskim podjęła uchwałę Nr V/20/2015 w sprawie uchwalenia zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gminy Drawsko Pomorskie.

Przedmiotowy akt wpłynął do Zachodniopomorskiego Urzędu Wojewódzkiego w Szczecinie w dniu 5 lutego 2015 r.

Materialnoprawną podstawę podjęcia ww. aktu stanowi przepis art. 20 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2015 r., poz. 199), zgodnie z którym *plan miejscowy uchwała rada gminy, po stwierdzeniu, że nie narusza on ustaleń studium, rozstrzygając jednocześnie o sposobie rozpatrzenia uwag do projektu planu oraz sposobie realizacji, zapisanych w planie, inwestycji z zakresu infrastruktury technicznej, które należą do zadań własnych gminy, oraz zasadach ich finansowania, zgodnie z przepisami o finansach publicznych. Część tekstowa planu stanowi treść uchwały, część graficzna oraz wymagane rozstrzygnięcia stanowią załączniki do uchwały.*

Niewątpliwie zatem rada gminy jest organem właściwym do uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, niemniej, należy podkreślić, że tego rodzaju akt planistyczny musi odpowiadać ściśle określonym wymaganiom co do treści. To w tym dokumencie ustala się przeznaczenie terenu, rozmieszczenie inwestycji celu publicznego oraz określa się sposoby zagospodarowania i warunków zabudowy terenu (art. 4 ust. 1 ustawy). Prawodawca w art. 15 ust. 2 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym wymienia, co obligatoryjnie winno się znaleźć w treści planu, w tym w pkt 1 wskazuje, że należy w nim określić przeznaczenie terenów oraz **linie rozgraniczające tereny o różnym przeznaczeniu lub różnych zasadach zagospodarowania**. Potwierdza to również przepis § 7 pkt 7 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. z 2003 r. Nr 164, poz. 1587).

Przypomnienia także wymaga, że zgodnie z treścią art. 28 ust. 1 cyt. ustawy podstawę do stwierdzenia nieważności uchwały rady gminy w całości lub w części stanowi naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego, istotne naruszenie trybu jego sporządzania, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie. Istotne jest przy tym, że pojęcie zasad sporządzania planu zagospodarowania przestrzennego należy wiązać ze sporządzaniem aktu planistycznego, a więc zawartością aktu planistycznego (część tekstowa, graficzna i załączniki), zawartych w nim ustaleń, a także standardów dokumentacji planistycznej.

Przenosząc powyższe na grunt przedmiotowej sprawy, należy zauważyć, że w § 24 uchwały Nr V/20/2015 Rady Miejskiej w Drawsku Pomorskim dla terenu 24ZL(MNI) ustalono przeznaczenie - teren lasu, na którym dopuszcza się zabudowę budynkami rekreacji indywidualnej. Stan taki powoduje naruszenie art. 15 ust. 2 pkt 1 ww. ustawy w związku z art. 2 i 3 ustawy z dnia 28 września 1991 r. o lasach (Dz. U. z 2014 r., poz. 1153), ponieważ nie rozdzielono liniami rozgraniczającymi terenu lasu od terenu zabudowy rekreacji indywidualnej.

W orzecznictwie sądowoadministracyjnym wyrażano wielokrotnie pogląd, z którego wynika, że dopuszczalne jest określenie w planie miejscowym dla tego samego terenu przeznaczenia mieszanego, jeżeli określone funkcje nie wykluczają się wzajemnie i nie są ze sobą sprzeczne (por. wyrok NSA z dnia 9 listopada 2011 r., sygn. akt II OSK 1962/11).

Uznając ww. stanowisko za słuszne, w omawianym stanie faktycznym należy zatem ustalić, czy zabudowa budynkami rekreacyjnymi nie jest sprzeczna z podstawową funkcją terenu, opisanego w § 24, tj. z terenem leśnym. W tym też celu należy odwołać się do przepisów ustawy o lasach, w której w art. 3 wskazano, że lasem jest grunt:

- 1) o zwartej powierzchni co najmniej 0,10 ha, pokryty roślinnością leśną (uprawami leśnymi) - drzewami i krzewami oraz runem leśnym - lub przejściowo jej pozbawiony:
 - a) przeznaczony do produkcji leśnej lub
 - b) stanowiący rezerwat przyrody lub wchodzący w skład parku narodowego albo
 - c) wpisany do rejestru zabytków;
- 2) związany z gospodarką leśną, zajęty pod wykorzystywane dla potrzeb gospodarki leśnej: budynki i budowle, urządzenia melioracji wodnych, linie podziału przestrzennego lasu, drogi leśne, tereny pod liniami energetycznymi, szkółki leśne, miejsca składowania drewna, a także wykorzystywany na parkingi leśne i urządzenia turystyczne.

W ww. unormowaniach, ani też dalszych zawartych w cyt. akcie, nie dopuszczono budynków rekreacji indywidualnej jako możliwych do lokalizacji na terenach lasów. W rozporządzeniu Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz. U. Nr 75, poz. 690 ze zm.) wyodrębniona jest kategoria "budynku rekreacji indywidualnej" (§ 3 pkt 7), określonego jako budynek przeznaczony do okresowego wypoczynku.

Wobec powyższego, nie sposób przyjąć, że dopuszczenie zabudowy budynkami rekreacji indywidualnej na terenie, którego podstawowe przeznaczenie to las, stanowi taką funkcję uzupełniającą, co do której nie jest wymagane zastosowanie linii rozgraniczających. Las i zabudowa - w tym przypadku budynkami rekreacji indywidualnej - to w świetle ustawy o lasach dwa różne przeznaczenia, dlatego pominięcie linii rozgraniczających należy uznać w tej sytuacji za naruszenie zasad sporządzania planu, określonych w art. 15 ust. 2 pkt 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

Dlatego też, stwierdzenie nieważności § 24 oraz Załącznika Nr 1 w części dotyczącej obszaru oznaczonego symbolem 24ZL(MNI) uchwały Nr V/20/2015 Rady Miejskiej w Drawsku Pomorskim z dnia 29 stycznia 2015 r. w sprawie uchwalenia zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gminy Drawsko Pomorskie, jest konieczne i w pełni uzasadnione.

Niniejsze rozstrzygnięcie nadzorcze może być zaskarżone do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie. Skargę wnosi się w terminie 30 dni od dnia doręczenia rozstrzygnięcia za pośrednictwem Wojewody Zachodniopomorskiego.

WOJEWODA ZACHODNIOPOMORSKI

Marek Talasiewicz